

Kai automobilis sustojo menkai apšviestoje gatvėje, ji pro aplytą langą pažvelgė į lauką. Rudeninis vėjas bandė nustelbti padrikas mintis: ji nežinojo, džiaugtis ar verkti. Ne visai tai jauna moteris tikėjosi išvysti, bet vis dėlto šioks toks svajonės išsipildymas.

Lietus talžė seno namo stogą, o išsiklaipiusi tvora girgždėjo, pritardama vėjui ir nuo to tapo tik dar niūriau. Vilties teikė spragsinti lempa, bet įsismarkavę debesys temdė vienintelio visoje gatvėje degančio žibinto šviesą.

– Čia tai, ko mes ieškojome, – trisdešimtmečio vyro veide suspindo nuoširdi šypsena.

– Jis toks senas.

– Taip, bet jis mūsų. Gal ne pats gražiausias, bet mes jį prikelsime.

– Teks sunkiai kelti, – pesimizmas liejosi kaip lietus iš juodų debesų.

– Aiste, mes turime namus!

– Na, taip.

– Lipi?

Aistė nieko neatsakė, tik neužtikrintai palietė mašinos rankeną ir pravėrė duris. Vėjo šuoras taip bloškė į veidą, kad moteris suskubo labiau įsisupti į šaliką ir iškišo vieną koją laukan. Tiesiai į balą.

– Tuoj susirgsiu, – murmėjo naujakurė. Vyras pasistengė negirdėti žmonos.

– Greičiau eikime į vidų, tiesa, neišsigąsk: išvysi ne tai, ko norėtum, bet mes viską pakeisime, – kartojo jis.

– O neturėtum mane pernešti per slenkstį, Rolandai? – kiek žaismingai, bandydama optimistiškiau nusiteikti šyptelėjo Aistė.

– Na, va, čia jau mano mergaitė, – Rolandas lengvu mostu pakėlė iš balos jau spėjusią lietuje permirkti mylimąją.

Kai jis pirštais palietė šviesos jungiklį, Aistės akys iš lėto ėmė apsiprasti su vaizdu. Ne, ji tikrai ne to tikėjosi. Siauras koridorius su ryškiai mėlyna spalva nudažytomis sienomis ir kažkoks skuduras, numestas po kojomis. Du mažučiai kambariai su apiplyšusiais tapetais. Ir kelios šiaip sau atrodančios spintelės šešių kvadratų virtuvėje. Dar dujinė. Sena ir apipelijusi.

– Dar yra ir vonia, – tarsi nematydamas paniurusio žmonos veido tebešvytėjo Rolandas.

– Kaip šalta.

– Taip, vonia bus nešildoma. Čia yra toks priestatas prie namo, kuriame neįrengtas šildymas.

– Tai žiemą maudysimės kaip lauke?

– Atsinešime elektrinį radiatorių.

– Bet mes turime kūdikį. Laurai vos ketveri. Su tokiu mažu vaiku...

– Viskas bus gerai. Name dar yra rūsysis...

– Šiam kartui įspūdžių jau užteks. Man čia nejauku. Taip šalta, tokia keista aura. Tikiuosi, name nesivaidena, – burb-
telėjo Aistė.

– Na, jei pasirodys, kad turime bendraturčių, tai reikės išsireikalauti, kad ir jie prie mokesčių prisidėtų, – nusikvatojo Rolandas. – Viskas bus gerai, mums čia patiks.

– Taip, juk pati visada sakau, kad nesvarbu kur, svarbiausia – su kuo.

Rolandas šyptelėjo ir stipriai apkabino žmoną. Aistė, atsidūrusi mylimojo glėbyje, stengėsi surasti optimizmo ir tikėjimo, kad jos vyras teisus, kad jiems čia tikrai bus gerai, kad jie čia bus labai laimingi.

Pirmąją naktį naujame name buvo taip šalta, kad Aistė negalėjo užmigti. Visą laiką spaudėsi prie Rolando.

– Nemiegi? – paklausė vyras.

– Labai šalta, negaliu užmigti.

– Tuoju.

Rolandas stryktelėjo iš lovos ir tamsoje sugraibė ant grindų patiestą baltą vilnonį kilimą.

– Tuoju bus šilčiau.

– Rimtai? Miegosime užsikloję kilimu? – garsiai nusikvatojo Aistė.

Šiluma kaipmat užliejo kūną ir akys nejučia užsimerkė.

– Mama, mama... – šaižus, pilnas išgąščio balsas pervėrė miegančios Aistės širdį.

– Laurute, kas tau? Mažute, kas nutiko?
– Tas dėdė atėjo ir prašė, kad jam duočiau valgyti, – kūk-
čiodama prie mamos glaudėsi ketverių metukų mergaitė.
– Koks dėdė? – išpūtęs akis į šalis dairėsi tėvas.
– Mažute, nėra čia jokio dėdės.
– Jis buvo. Atėjo prie manęs ir prašė, kad duočiau valgy-
ti, – vis labiau verkė Laura.
– Ar tu užrakinai duris? – ne juokais išsigando Aistė.
– Aišku, kad užrakinau, – nieko nelaukdamas per nedide-
lius savo namus perbėgo Rolandas. – Nieko čia nėra.
– Tai gal rūsyje...
Rolandas akimirksniu įjungė visur šviesą ir lyg vėjas nusi-
leido žemyn.
– Ne, čia nieko nėra. Turbūt ji susapnavo.
– Tikriausiai. Nori su mumis miegoti?
Nelaukdama dukters atsakymo mama mergaitę nusinešė į
jau spėjusią atvėsti lovą. Tuo tarpu iš miego pabudo ir mažoji
Beatričė.
– Aš ją nuraminsiu, tu pasirūpink Laurute, – tyliai žmo-
nai sukuždėjo vyras ir nubėgo į virtuvę šildyti pieno.
Naktis buvo tamsi. Aistė užmigo, kai prie jos krūtinės
prigludusi dukra nurimo ir nugrimzdo į vaikiškus sapnus.
Beatričė rausvais žandukais irgi lygiai kvėpavo. Tik Rolandas
vartėsi nuo šono ant šono. „Keista naktis“, – pats sau sumur-
mėjo.

Pirmos naujakurių savaitės kvepėjo dažais ir naujais baldais. Po truputį gyvenimas naujuose namuose virto rutina.

– Aš tikrai raktus padėjau čia, niekaip nesuprantu, kur jie dingo. Gi neturi kojų, negalėjo išeiti, – pasilenkusi prie koridoriaus spintelės piktai murmėjo Aistė. – Nejuokinga, aš vėluoju į susitikimą. Kur tie raktai...

– Mamyte, gal tas dėdė, kuris pas mane naktį ateina, pasiėmė?

Aistė nutirpo. Nė pati nepajuto, kaip pašoko ant kojų ir stvėrusi į glėbį dukrą įsmeigė į ją mėlynas akis.

– Laurute, ką tu čia šneki? – išbalusi mikčiojo mama.

– Tas dėdė, kur naktį ateina ir valgyti prašo, – taisydama savo pliušinei zuikei suknytę lyg niekur nieko ramiai kalbėjo mažylė.

Aistei taip stirpiai ėmė daužytis širdis, kad rodėsi, jog girdi jos aidą. Drebančiomis rankomis prispaudė mergaitę prie savęs ir nesavu balsu paklausė:

– O jis dažnai ateina?

Ir pasigailėjo. Geriau jau būtų neklaususi.

– Vakar buvo, anąvakar buvo ir tą kitą vakarą buvo, – linksmai išpoškino Laura. – Mamyte, ar galiu nešti savo Kiškę į darželį?

Aistė daugiau nieko nebegirdėjo. Nieko nebematė. Tamsus vyro siluetas įstrigo jos mintyse ir nesiruošė iš ten dingti.

– Man nejuokinga, Rolandai, kaip nesupranti: mūsų dukra mato vaiduoklius, – pykdama telefonu kalbėjo vis dar žado neatgaunanti Aistė. – Gerai, grįši – pasikalbėsime. Bet kažkas tikrai negerai. Mūsų namuose dingsta daiktai. Šįryt

vėl neradau raktų. Užvakar tyčia pasidėjau rašiklį ant stalo, o atsikėlusį neradau. Grįžusi iš darželio, pamačiau jį gulintį ant spintelės koridoriuje. Aš jo tikrai ten nepadėjau. Niekas į kitą vietą nenunešė, nes paskutinė nuėjau miegoti. Rimtai? Tau juokinga? O kai pats neradai kažkokių popierių, tada tai nesikvatojai kaip koks beprotis! – supykusi išjungė telefoną ir metė jį ant lovos.

Vakare, kai vaikai užmigo, Rolandas pasilenkė prie žmonos:

– Mūsų namuose tikrai dingsta daiktai.

– Ar ne? Ką tu sakai? Ir kaip čia taip staiga įsitikinai?

– Aš irgi vieną dieną niekaip neradau savo laikrodžio, nors žinau, kad jį palikau vonioje. O kitą rytą pamačiau jį ten, kur prieš tai ir buvo.

– Aš jo tikrai į kitą vietą nepadėjau. Bet man baisiau dėl to, kad Laura naktimis mato kažkokį vyrą. Tikrai nejuokinga.

– Gal reikia namus pašventinti?

– Galbūt.

Lapkričio vėjas beldė į stiklą, kai Aistė vonioje šukavo savo drėgnus plaukus. Pažvelgusi į atvaizdą veidrodyje, išvydo pavargusią ir nelabai laimingą moterį. Kitaip ji įsivaizdavo savo svajonių namus.

Žinoma, jiedu su Rolandu labai pasistengė. Mėlynai nudažytas sienas išklįjavo pastelinių spalvų tapetais, Lauros kambarį patys išpailė gėlėmis ir linksmomis zuikiais. Savo miegamąjį, kuris buvo ir svetainė, išklįjavo lengvą blizgesį turinčiais sienų apmušalais. O laimingos šeimos nuotraukos

lentynose suteikė namams gyvybės. Tačiau kažkodėl vis tiek trūko jaukumo.

Staiga tą akimirką, kai jauna moteris žvelgė į save veidrodyje, ją persmelkė toks šaltis, rodos, lyg kažkas varvekliu būtų pervėręs jai sielą. O tuomet pasigirdo varpų skambėjimas. „Ar aš išprotėjau? – iš vietos negalinti pajudėti mintyse savęs paklausė namo šeimininkė. – Aš tikrai išprotėjau. Iš kur tie varpai? Čia nėra jokios bažnyčios...“

Pati nepajuto, kaip movė iš vonios, ir įlindusi į lovą stipriai prispaudė prie jau miegančio Rolando. Dar užmetė akį į telefoną – pats vidurnaktis. „Aš pervargusi, man reikia pailsėti. Būk gerutė, Beatriče, neprabusk šiąnakt, nes mamytė tuoj išprotės. Jau varpus girdžiu...“

– Rolandai!!! – nesavu balsu suklykė ryte į virtuvę įžengusi Aistė.

Vyras akimirksniu atbėgo ir išvydo ant kėdės užsilipusią žmoną.

– Pelės!!! Pas mus yra pelių! Mūsų namuose pelės... – užsikirsdama žėrė akis į akį su didžiausia savo fobija susidūrusi Aistė.

– Negali būti. Nėra pas mus pelių.

– Yra, ką tik mačiau. Lakstė ant spintelės.

– Nusiramink. Nupirksiu spąstus ir bus baigta. Greičiausiai kokių skylių yra.

– Tai aišku, kad yra. Visas mūsų namas skylėtas, griūvantis, šaltas, senas, smirdi pelėsiu ir dar su vaiduokliais, – nebeištvėrusi balsu pravirko jaunoji žmona.

– Ei, čia tik pelės.

– Ne, čia ne tik pelės. Čia labai blogai, – iš pykčio liejo ašaras Aistė.

Po darbo Rolandas grįžo nešinas spąstais. Valandėlę pasukiojęs po namus į kambarį įžengė tarsi nugalėtojas:

– Trejus pastačiau, tikrai išnaikinsime.

Aistė taip pat atsakė jam lengva šypsena lūpų kampučiuose. Tačiau visas optimizmas greitai išgaravo, kai užmigdžiusi mergaitės nuėjo į vonią. Vėl suskambo tie patys varpai. „Kas man darosi? Ar man jau tikrai su galva negerai? Ar aš tikrai išprotėjau?“

Savaitė buvo sunki. Peles matė jau ne tik žmona, bet ir Rolandas. Kartais jos įkliūdavo į spąstus, kartais gudriai nukabindavo lašinių gabalėlį ir pasprukdavo.

– Nesuprantu, iš kur jų čia tiek daug, – jau ėmė nervintis ir Rolandas.

Aistė stengėsi vėlai vakare neiti į vonią. Jei eidavo kitu metu, nieko negirdėdavo, jei apie vidurnaktį – skambėdavo varpai. Galiausiai ji nutarė apie tai pasikalbėti su vyru. „Greičiausiai jis mane palaikys beprote, bet gal aš tikrai išprotėjau.“

Rolandui kažką skaitant telefone, žmona pasilenkė prie jo ir susigėdusi lyg penkiametė mergaitė nedrąsiai ištarė:

– Tu tikriausiai pagalvosi, kad aš išprotėjau, bet man tikrai kažkas negerai. Nes... ar tu vonioje girdi varpus?

Moteris nežinojo, koks bus vyro atsakymas, tačiau to, ką išgirdo, nesitikėjo.

– Taip, kiekvieną naktį, maždaug dvyliktą valandą, girdžiu skambant varpus.

Išplėtęs akis Rolandas žiūrėjo į žmoną, o ši taip lengvai atsiduso, kad rodėsi, jog nuo jos iškvėpimo tuoj įgrius senas namo stogas.

– Tai ir tu girdi? – dar kartą giliai atsidususi su palengvėjimu nusišypsojo Aistė.

Ištisas paras ji kankinosi, manydama, kad jai vaidenasi, kad gal jai su galva negerai, o dabar paaiškėjo, kad ne ji viena juos girdi. Tuos nepaaiškinamus varpus vonioje girdi ir jos vyras.

– Būtinai reikia pašventinti namus, – prigludusi prie vyro užsimerkė moteris.

Po kunigo apsilankymo iš tikrųjų namuose įsivyravo ramybė. Daiktai daugiau nedingo, varpai nebeskambėjo, o Laura nustojo pasakojusi apie naktinį svečią. Šeima pagaliau pajuto, kad čia tikrai jų namai. Kuklūs, bet jų.

Tačiau tai truko neilgai. Vieną dieną Aistė prisėdo pasikalbėti su garbaus amžiaus kaimyne. Kalbantis apie jos anūkus ir kaip raugti kopūstus, labai netikėtai Aistę apėmė smalsumas:

– O kas gyveno šiuose namuose prieš mus?

– Vieno policininko šeima. Paskui jie pasistatė didesnį namą.

– Tai šį namą statė jie ar kažkas kitas? Nes jis senas. Kokio šeštojo dešimtmečio pradžios.

– Prieš policininką jame gyveno karo veteranas, o prieš jį... – senyva moteris pritilo.

– Kas prieš jį?

– Viena tokia šeima. Labai baisi istorija.

– Kokia? – vėliau Aistė nežinojo, gailėtis, kad smalsumo akimirką iš jos lūpų išsprūdo tas klausimas, ar džiaugtis, jog pagaliau tapo aišku, kodėl iki pašventinimo čia dėjosi tokie keisti dalykai.

– Ta moteris nuskendo. Vonioje.